

Osnova nového trestního zákona nepřijala pojem »veřejné pohoršení« ve všech případech shora uvedených, nýbrž pouze v případě posledním.

Pohrobci (postumi) jsou zpravidla dítky otcem zplozené a po jeho smrti narozené. Římské právo označuje je názvy »postumi«, »incerti«, ježto si nelze o jich individualitě a příští existenci učiniti určité představy. Proto nemohli býti pohrobci — tedy osoby nenarozené ještě — v testamentu ustanoveni za dědice. Teprve později bylo připuštěno, aby byli za dědice ustanoveni postumi sui a konečně i postumi alieni.

Občanský zákoník bere výraz »pohrobci« v rozsahu ještě širším pojímaje v něj i ony dítky, které narodily se v době, kdy otec jich zcela nebo částečně učinil opatření o svém jmění. Tak mluví ku př. § 954 o. o. z. o pohrobciích a označuje je jakožto dítky, které narodily se bezdětnému dárci po uzavření smlouvy darovací; těmto přísluší právo odvolati darování. Podobně i ustanovení §§ 777—780 o. o. z. obsahují zvláštní předpisy na ochranu oněch dítek, které se narodí teprve po zřízení poslední vůle (viz čl. Podíl povinný). Tendencí ustanovení zmíněných jest, aby pohrobci neutrpěli nežádáné újmy ve svých právech majetkovými dispozicemi svých rodičů učiněnými před narozením jich, nýbrž aby úplně na roveň postaveni byli svým sourozencům již žijícím. Vždyť dokonce dle ustanovení § 22 o. o. z. i dítky dosud nenarozené mají od počtů svého právní nárok na ochranu zákonnou, a sluší je pokládati za narozené, pokud jde o jich práva.

Pojistka (police).

I. Pojem.

Pojistka je listina, v níž určena jsou bližší ustanovení smlouvy pojišťovací. Podle toho, zda pojištění odnáší se proti ohni, krupobití, či na život, úraz na suchu nebo na moři, proti moru nebo jinakým úrazům osob a věcí, různí se pojištění na několik druhů.

Mylný jest náhled, že ku platnosti smlouvy pojišťovací nutným jest písemné její sdělení; toto má jen zpravidla místo, pokud pojištěnému musí býti vyhotovena k jeho žádosti dotyčná listina (pojistka) obsahující hlavní body smlouvy. Smlouva může však již dříve ústní úmluvou nebo tím státi se hotovou (perfektní), že písemný pojišťovací návrh pojištěným pořízený pojišťovatel výslovně nebo mlčky přijme. Tato forma smlouvy pojišťovací vešla tak do zvyku, že nejvyšší dvůr soudní v jednom rozhodnutí ze dne 20. prosince 1864 (časop. »Ger. Halle« r. 1865 č. 74) vyslovil se v ten smysl, že »povaha úmluvy vyžadující tak velké důkladnosti předpokládá sama sebou k závaznosti smlouvy písemnou formu, kteráž stala se v denním obchodu ustáleným pravidlem«. Tak jest tomu ovšem všude tam, kde sluší smlouvu pojišťovací pojímati jakožto obchod, a kde zachování zvyklosti obchodní zákon sám předepisuje. Jinak však věc se má v případě, kde není obchodu (jako při vzájemném pojištění, rozh. ze dne 30. března 1881, Kn. judik. č. 110) a kde zvyklosti obchodní na váhu nepadají. Zde rozhodnou jest toliko shoda slibu a přijetí jeho bez ohledu na formu projevu (§§ 861—863 o. o. z.). Proto pouhé vyplacení a přijetí premie ještě nestačí ku platnosti smlouvy (rozh. ze dne 20. prosince 1864 č. 8843 (časop. »Ger.-H.« č. 74). Není úplně správným názor, jakoby smlouva pojišťovací uzavřena byla teprve doručením pojistky straně (cit. rozh. ze dne 20. prosince 1864). I v tomto případě měla by do-